

KARMELITAANSE VORMING
NR. 9

FIORETTI
van
ONZE LIEVE VROUW
van de BERG KARMEL

vertaald door
Sergius Brandehof O.Carm.

Boxmeer 2005

REEKS KARMELITAANSE VORMING

ten behoeve van initiële en voortgaande vorming
van de Familia Carmelitana
voor intern gebruik in kopievorm uitgegeven
door Sanny Bruijns (Vormingsteam) en Rudolf van Dijk (NCI)

1. *De verhalen rond Elia*. Nieuwe Nederlandse vertaling door Kees Waaijman O.Carm. Boxmeer, 2002.
2. Nicolaas de Fransman O.Carm., *De brandende pijl*. Carmelitaanse stemmen over beschouwing en apostolaat. Ascetische bijdragen, 2. Nederlandse vertaling van *Sagitta ignea* door Dominicus Wijnhoven O.Carm. (Dordrecht, 1966). Boxmeer, 2002.
3. *Het boek over de eerste monniken*. Carmelitaanse stemmen over beschouwing en apostolaat. Ascetische bijdragen, 1 (Merkelbeek, 1943). Nederlandse vertaling van Liber primorum monachorum door Irenaeus Rosier O.Carm. en Rumoldus Mollink O.Carm. Boxmeer, 2002.
4. Franciscus Amelry O.Carm., *Een Dyalogus, of tsamensprekinge der Sielen ende Schriftuerlijck bewijs, die Siele tot kennisse van haren Bruydegom treckende*. Naar de uitgave van 1551 bij Symon Cock te Ieper bewerkt door Rudolf van Dijk O.Carm. Boxmeer, 2003.
5. Falco Thuis O.Carm., *Titus Brandsma (1881-1942), de Karmeliet die ons blijft inspireren. Een model voor karmelitaans leven in het derde millennium?* Boxmeer, 2003.
6. Michael a S. Augustino O.Carm., *Marie-vormigh ende Marielyck leven in Maria om Maria*. Naar de uitgave van 1669 bij G. Lints te Mechelen bewerkt door Rudolf van Dijk O.Carm. en met de hertaling van Theodulf Vrakking O.Carm. Boxmeer, 2003.
7. *Het leven van Maria Magdalena de Pazzis in beeld*. Naar de uitgave van *Vita Seraphicae Virginis S. Mariae Magdalenae de Pazzis* (1670), met vertaling van de Latijnse bijschriften bij de gravures van Abraham van Diepenbeke door Rudolf van Dijk O.Carm. Boxmeer, 2003.
8. *De gebrandschilderde ramen in het Karmelklooster te Boxmeer*. Met vertaling van de Latijnse onderschriften door Theodulf Vrakking O.Carm. en toelichtende tekst door Sanny Bruijns O.Carm. Boxmeer, 2004.
9. Boudewijn Leers O.Carm., *Fioretti van Onze Lieve Vrouw van de berg Karmel*. Vertaald naar de interne Latijnse teksteditie met Engelse vertaling van Richard Copsey O.Carm. door Sergius Brandehof O.Carm. Bewerkt en ingeleid door Rudolf van Dijk O.Carm. Boxmeer, 2005.

INLEIDING

De vijftiende eeuw is gekenmerkt door tal van religieuze hervormingsbewegingen, die in de laatste decennia van de veertiende eeuw ontstaan waren en zich tot aan de Reformatie (1517) met wisselend succes doorzetten. Deze stromingen legden in het algemeen de nadruk op herstel van het kerkelijk gemeenschapsleven, terugkeer tot de oorspronkelijke observantie en verdieping van het persoonlijk geestelijk leven. Ze ontstonden binnen de religieuze orden als observatiebewegingen. Ze vonden ook hun ontstaan onder de leken, vanaf de basis. Een van de belangrijkste bewegingen vanaf de basis was de Moderne Devotie ('vernieuwde innigheid'), die door Geert Grote (1340-1384) vanuit Deventer werd geïnitieerd.

Onder invloed van de Moderne Devotie stond Johannes Soreth (ca. 1395-1471), sinds 1451 prior generaal van de Karmel. Tijdens zijn ambtsperiode bevorderde hij de innerlijke vernieuwing van de medebroeders (eerste orde). Ook legde de basis voor de tweede orde (monialen). Bovendien schiep hij nieuwe mogelijkheden voor leken om zich bij de Orde aan te sluiten (derde orde). De religieuze vernieuwing gaf nieuwe impulsen aan de karmelitaanse Mariaverering. In deze periode werd het patroonsfeest, de 'Plechtige Gedachtenis van de heilige Maria' (*Commemoriatio solemnis Sanctae Mariae*) op 16 juli, voor de hele Orde ingevoerd. Ook ontstond in deze tijd het zogenaamde 'Zaterdagprivilege' (*Bulla Sabbatina*): allen die het habijt van de Karmel dragen, worden door een bijzonder voorrecht op voorspraak van Maria op de eerste zaterdag na hun dood uit het vagevuur verlost.

Tot de literaire vruchten van de vernieuwde innigheid binnen de Karmel behoren ook enkele Mariale geschriften, met name van Boudewijn Leers († 1483) en Arnoldus Bostius (1445-1499). Overeenkomstig de geest van de Plechtige Gedachtenis en het Zaterdagprivilege ligt hierin de nadruk op Maria als beschermster en voorspreekster. Ze leggen vooral getuigenis af van een verinnerlijkte liefde voor de Moeder Gods onder haar titel 'Onze Lieve Vrouw van de berg Karmel'.

Collectaneum Exemplorum et Miraculorum (Verzameling van heilshistoires en wonderen) is een verzameling van dertien karmelitaanse Maria-exempelen. Ze werd door Daniel a Virgine Maria O.Carm. toegeschreven aan de Vlaamse karmeliet Balduinus Leersius, alias Boudewijn Leers O.Carm. († 1483), en naar het Mechelse handschrift van Joannes Paleonydorus O.Carm. opgenomen in zijn vierdelige verzamelwerk *Speculum Carmelitanum* (Antwerpen, 1680) I, 364-374. Boudewijn Leers is onder meer lector en subprior geweest in Arras. Zijn naam wordt in dit handschrift echter niet genoemd. Een andere kandidaat voor het auteurschap is – volgens Archange de la Reine du Carmel OCD van de Karmel te Brugge – de Engelse karmeliet John Hornby, die docent was aan de Universiteit van Cambridge en het *Collectaneum* rond 1374 geschreven zou hebben. John Bale O.Carm., die in 1520 Arras visiteerde, handhaaft echter met andere ordeshistorici het auteurschap van Leers.

Archange de la Reine du Carmel OCD heeft in 1965 de Latijnse tekst naar het *Speculum Carmelitanum* kritisch uitgegeven en er een Franse vertaling aan toegevoegd onder een nieuwe titel: *Fioretti de Notre-Dame du Mont Carmel*. Deze titel hebben wij voor de Nederlandse vertaling gehandhaafd, omdat hij strookt met de inhoud: in middeleeuwse stijl wil deze verzameling Mariaverhalen een ruiker van bloemen zijn voor de Moeder van Karmel. De Nederlandse vertaling is op basis van een interne Latijnse teksteditie met Engelse vertaling van Richard Copsy O.Carm.

vervaardigd door Sergius Brandehof O.Carm. in de Karmel van Zenderen.

Wij hopen met deze bescheiden bundel tegemoet te komen aan het verlangen van hen 'die de bron zullen willen kennen van het Mariale leven op de Karmel vanaf de begintijd en in de voortzetting daarvan gedurende zeven eeuwen tot in onze dagen' (Elisée de la Nativité OCD in zijn voorwoord bij de Franse uitgave van 1965).

Rudolf van Dijk O.Carm.

Nijmegen, 11 augustus 2005.

Inhoud

1.	Het begin van de Orde en Maria's verkiezing tot patrones	3
2.	Middelares bij de erkenning van de Orde (1229-1274)	7
3.	Verschijsning aan Paus Honorius III in 1220	8
4.	Verschijsning aan Simon Stock in 1251	9
5.	Scapulierprivilege (13 ^{de} en 14 ^{de} eeuw)	10
6.	Verschijsning aan paus Johannes XXII in 1316	11
7.	Verschijsning aan de heilige Petrus Thomas (tussen 1342 en 1352)	12
8.	Middelares in het leven van de heilige Angelus († 1222), de heilige Albertus van Sicilië († 1307) en de heilige Andreas Corsini († 1374)	14
9.	Middelares bij een wonderlijke genezing	16
10.	Verschijsning in een Brabants klooster	17
11.	Verschijsning in Toulouse in 1238	18
12.	Verschijsning in Montpellier rond 1320	20
13.	Verschijsning als Mantelmadonna in 1288	21

FIORETTI

VAN ONZE LIEVE VROUW VAN DE BERG KARMEL

Hoe de allerglorierijkste Moeder Gods,
altijd Maagd Maria, speciale patrones en toevlucht van de broeders karmelieten,
haar Orde en de broeders heeft voortgeholpen,
beschermd, doen groeien, heeft verheven, dagelijks eert en behoedt.

Hoofdstuk 1

HET BEGIN VAN DE ORDE EN MARIA'S VERKIEZING TOT PATRONES

Over het begin van de Orde en hoe zij haar tot patrones gekozen hebben. De broeders van de heilige Maria van de berg Karmel, waar de Orde ontstaan is in het Heilige Land, woonden gedurende een bepaalde tijd alleen maar in dit land. Hun eerste leraren en grondleggers waren Elia, Elisa en Johannes de Doper, evenals de profetenzonen, zoals we kunnen lezen in de brief die de Heilige Hiëronymus aan Paulinus schrijft: “Iedere vorm van leven kent zijn wegbereiders: voor ons is dat Elia en wij wandelen in de voetsporen van Elisa en lopen de zonen van de profeten achterna, die op het platteland en in de eenzaamheid woonden met hun woningen aan de oevers van de Jordaan”.

Deze zelfde heilige schrijft aan Eustochius: “Onder de oude wet bestond de enige zegen in het krijgen van veel nakomelingen en zo groeide geleidelijk aan de oogst van de maaiers en tot hen werden gezonden de in maagdelijkheid levende Elia, Elisa en talrijke zonen van de Profeten”. En zoals de Heilige Maagd Maria de oorsprong was van de Orde van de maagden in het Nieuwe Verbond, zo waren dat Elia en Elisa in het Oude Verbond. Vanzelfsprekend moeten wij de oude Vaders geloven wat het begin van de Orde betreft, “want in kerkelijke zaken moet je de voorkeur geven aan de getuigen die met zulke zaken te maken hebben gehad”. Trouwens wanneer wij het hebben over de kwestie van de getuigen “dan moet wij wel opmerken dat een godsdienst die voortkomt uit het verleden slechts haar oorsprong kan laten zien door de overlevering van het voorgeslacht”. Zo vertelt een Magister [Petrus Comestor] in zijn *Historia scholastica*, dat de vader van Elia, die Sabacha heette, in een visioen, voordat zijn zoon geboren werd, mannen in witte kleren zag, die hem hebben gegroet.

Johannes XLIV, bisschop van Jeruzalem, schrijft in zijn *Boek over de Eerste Monniken*, die hun begin hadden onder de Oude Wet en die nog bestonden onder de Nieuwe Wet, in Boek VII in hoofdstuk vijf *Over het eigene van de karmelieten*: “Dit visioen heeft Sabacha laten zien hoe zijn zoon (Elia) de navolgers van zijn kloosterleven zou laten zijn, want hij zag hen gekleed in het wit, omdat zij het voorbeeld van Elia volgden, niet alleen door de glans van hun innerlijke zuivere geestesgesteldheid, maar ook door de witte mantel, die hen lichamelijk bedekte”. Trouwens, omdat deze kloosterlingen ‘broeders van de heilige Maria’ moesten worden genoemd, betaamde het dat zij

gekleed zouden gaan in het wit, ter ere van de zuivere maagdelijkheid van Maria.

Dit is duidelijk zo, omdat in het eerste boek der *Koningen*, in hoofdstuk 18, gesproken wordt over een klein wolkje, zo groot als de palm van een hand, dat uit de zee opstijgt en dat volgens de theologen de heilige en zeer zuivere Maagd Maria voorstelt. Joseph van Antiochië spreekt in zijn boek *Over de volmaakte krijgsmacht van de vroege Kerk*, in hoofdstuk 12, over deze kloosterlingen: “Als helpers van de volmaakte soldaten van Christus, die de Apostelen waren, toonden zij zich, in eenzaamheid levend, mannen die zich toededen op de meditatie, als leerlingen van de heilige profeten Elia en Elisa, die afdalend van de berg Karmel het geloof gingen uitzaaien, met grote standvastigheid, door geheel Galilea, Samaria en Judea. Deze kloosterlingen bouwden zich een huiskapel ter ere van de maagd Maria op de hellingen van de berg Karmel en vereerden er op een bijzondere wijze de moeder van de Verlosser”. Dit is zijn getuigenis. “Toen in het jaar 83 na de menswording van de Zoon van God de kapel klaar was, kwamen ze van toen af iedere dag bij elkaar op de zeven canonieke uren, om aan deze genoemde Maagd en haar Zoon hun gebeden, smeekbeden en lofprijzingen, aan te bieden. Vandaar dat de kloosterlingen die niet tot deze Orde behoorden, hen sedert die tijd ‘broeders van de heilige Maria van de berg Karmel’ zijn gaan noemen”. Dit zijn de woorden van Johannes, de patriarch van Jeruzalem.

Het is dan ook terecht dat de karmelieten er een eer in stellen de naam van de Heilige Maagd te dragen, want zij zijn de eersten van allen geweest die zich aan God hebben toegewijd in heilige maagdelijkheid en in vrijwillige armoede op de berg Karmel, ter ere van deze glorierijke Maagd, zoals men kan lezen. Daarom ook dat Hugo van Sint-Victor in zijn commentaar op het *Hooglied* aan een monnik de karmelieten prijst zeggende: “Het spreekt vanzelf dat degenen die getooid zijn met de naamgeving van de Heilige Maagd, ook de vruchten zullen plukken van deze toewijding aan haar”.

Wat dit onderwerp betreft schrijft Ludolphus in zijn boek *Over het Heilig Land*, dat hij opgedragen heeft aan Boudewijn, de bisschop van Paderborn: “Dicht bij Akko, aan de rechterzijde op een afstand van drie mijlen ligt de berg Karmel, niet ver van de zee. Boven op de berg bevindt zich een ruime hoogvlakte, die rijkelijk voorzien is van groen en uitmunt door zijn bekoorlijke ligging. Op deze berg leefde Elia, die daar veel wonderen verrichtte. Men ziet daar ook de ruïnes van een zeer mooi oud klooster, dat men daar ter ere van de Heilige Maria gebouwd had. De broeders wier Orde hier het levenslicht zag, worden tot in onze dagen karmelieten genoemd. En men weet nog heel goed van hen dat zij nog vijftien andere kloosters in het Heilige Land bezaten”. Dat vertelt Ludolphus ons tenminste.

Maar je moet hier wel bij opmerken dat de karmelieten het goede recht bezitten volgens een speciaal privilege om ‘broeders van de gelukzalige Maria’ genoemd te mogen worden. Daar waar de allerzaligste Maagd vereerd werd, hebben zij kloosters gesticht. Dat vertellen ons de boeken. De eerste eenzame kluis was gelegen op de berg Karmel. Hierover sprak de aartsbischop van Armagh [Richard Fitzralph] in een preek over de ontvangenis van de gelukzalige Maagd Maria, die hij hield voor een eerbiedwaardig gezelschap van kardinalen in het jaar des Heren 1342 te Avignon. Zijn preek begon als volgt: “*Ave Maria*... Lange jaren geleden hebben deze kluizenaars van de berg Karmel zich bekeerd, zoals vele anderen, als gevolg van de preken der Apostelen en op één helling van de berg Karmel waren zij de eersten om een kerk of kapel te bouwen ter ere van de heilige Maagd Maria, op de plek waar de heilige Maagd zelf had gewoond met haar maagdelijke gezellinnen. Onder alle kloosterlingen die zich op Maria beroepen, zijn deze laatst genoemden hier van het allereerste begin aangeschreven en genoemd als ‘Broeders van de allerzaligste Maagd Maria van de berg Karmel’. Men zegt dan ook zeer terecht: “Uw hoofd is als de Karmel”, want zij heeft op de berg Karmel gewoond met haar maagdelijke gezellinnen en met de kloosterlingen uit die streek, vanwege de heiligheid van die plaats en omwille van de toewijding van de profetenzonen die er gewoond

hebben, maar ook vanwege het feit dat Nazareth vlakbij ligt, want de afstand tussen Nazareth en de berg Karmel bedraagt slechts drie mijl en het betaamt dus dat de Moeder van alle deugden door haar aanwezigheid de plek eerde waar de heiligheid en de toewijding van de dienaren Gods tot bloei was gekomen.

Zij richtten nog een ander klooster op bij de Gouden Poort, op de plaats waar de heilige Maagd in de moederschoot ontvangen werd. Daar getuigt een Romeinse kroniek van, waarin we het volgende kunnen lezen: “In de tijd, dat Onze Heer Jezus Christus predikte kwamen kluzenaars van de berg Karmel naar Jeruzalem en een bepaalde groep onder hen vestigde zich, zeven jaar na van de lijdensdood van de Heer, tijdens de Romeinse overheersing tot aan de tijd van de keizers Titus en Vespasianus, en wel in Jeruzalem bij de Gouden Poort, om er een kloosterlijk leven te leiden. Weer anderen onder hen beleden tijdens het leven van de heilige Petrus, aartsbisschop van Antiochië, het katholieke geloof op verschillende plaatsen in de nabij gelegen streek”. Tot zover de kroniek.

Verschillenden onder hen ontvingen de martelaarskroon. Ze hadden ook een klooster in Ptolemaïs of Akko, een stad die ongeveer vier mijlen van de Karmelberg af ligt. Ook één op een mijl van Tyrus. En nog één in Sarepta, ter ere van de Heilige Maagd Maria, op de plek waar de ontmoeting plaats vond van de zoon en zijn moeder die weduwe was geworden. Er was ook nog een klooster in Tripoli, een stad die op 25 mijlen van Sarepta af lag. Verder een klooster op de berg Libanon in een verlaten omgeving, maar dicht bij een bron waar tuinen omheen lagen en die bekend stond onder de naam van ‘Bron van de mooie plaats’, omdat de omgeving zo mooi was. De Broeders nu hadden bijna alle kloosters van hun Orde reeds sedert onheuglijke tijden in de provincie van Syrië, die men ook wel Palestina noemt, maar tengevolge van de talrijke omwentelingen in deze provincie, zoals in Samaria, te Bethel, Gilgal, en Jericho, werden deze bezittingen geheel vernield. Tussen Galgala en Jericho bevindt zich de woestijn van Qantara, op twintig mijl afstand van de berg Karmel; de reeds genoemde kloosterlingen bouwden hier nu een klooster van hun Orde, dicht bij de bron van Elisa, en dat klooster droeg de naam van ‘Huis in de woestijn van Qantara’. In deze provincie Galilea bevindt zich op twintig mijl afstand van de berg Karmel in oostelijke richting ook de woestijn waar Jezus meermalen heeft gepreekt; ook daar hadden zij een klooster.

Al deze kloosters stonden onder het gezag van het klooster op de berg Karmel en van de prior daarvan. En omdat zij het eerst begonnen zijn met het bouwen van een kapel ter ere van de heilige Maria, hebben zij inderdaad de naam verdiend van ‘Broeders van de heilige Maria’. Deze titel is hun nog bevestigd op het Concilie van Efese (zoals men lezen kan in de oude *Kroniek der Franken*), toen de heilige Cyrillus, de eminente kerkleraar, die tevens patriarch van Alexandrië was, de strijd had aangeboden tegen de ketter Nestorius, waarin hij door volmaakte weerlegging zegevierde over al deze dwalingen. Hij zat toen in het jaar des Heren 428 het Concilie voor in naam van paus Celestinus I. Paus Urbanus VI heeft aan alle gelovige christenen die aan deze broeders de naam zouden geven van ‘Broeders van de Moeder Gods Maria van de berg Karmel’, een aflat van drie jaren en drie veertigdaagsen geschonken. Paus Johannes XXII heeft daar nog tien dagen aan toegevoegd. Dit moet voldoende zijn, want wat de heilige Stoel bevestigt, moet als bevestigd beschouwd worden, wat ook blijkt uit de *XXIV Decreten*, onder hoofdstuk 1, dat als titel draagt *Dit is het geloof*, maar tevens ook uit het vijfde boek van de *Decretaliën*, dat onder de titel *Over de fouten van de prelaten* handelt over onrecht en corruptie. Het ligt dan ook voor de hand dat de orde van de Heilige Maagd van de broeders karmelieten bewaard is gebleven door de hulp van de Moeder Gods zelf, en nog wel ondanks de grootste beproevingen en tegenslagen, die men in het begin van de Kerk te verduren heeft gehad, en door alle afgunst in latere tijden. Nochtans is zij tot in onze dagen nog vol kracht en zal dat zo blijven tot aan het einde der tijden, zoals blijkt uit de beloften aan Elia en aan enkele vrome vereerders van de Heilige Maagd gedaan, zoals we zullen zien in het volgende verhaal.

Ter ere van deze kloosterlingen haalt Philippus, vader van Jeruzalem, nog de volgende woorden van Johannes aan, allereerst: “Zij zonden vanuit Jeruzalem priesters en levieten” – “Oh orde der karmelieten, wat ben je gegroeid in het huis van de Heer! Al ben je dan vroeger ooit echt geboren uit de kleine zwakke bron van Elia, de profeet van God, zie dan: nu ben je geworden tot een grote stroom. Vroeger ben jij in de woestijn geplant, nu ben je een dichtbevolkte stad geworden. Jullie hebben nu een stichter vol levenskracht in het paradijs en jullie hebben de glorierijke Maagd Maria, de koningin des hemels, de heerseres van de wereld en de keizerin van de onderwereld; zij is jullie bijzondere patrones”. En een beetje verder lezen we: “Zoals ook uit jullie vroeger de patriarchen en de profeten zijn voortgekomen, zo komen daar nu de priesters en de levieten uit voort”. Zo klinken de woorden van Philippus. Dat tot in alle eeuwigheid Maria gezegend mag zijn, zij die haar Orde zo heeft doen groeien!

Hoofdstuk 2

MIDDELARES BIJ DE ERKENNING VAN DE ORDE (1229-1274)

Hoe de geduchte tegenstanders van de Orde door Maria werden overwonnen. Toen de Karmelorde zich met steun van koning Lodewijk van Frankrijk en van koning Eduard van Engeland begon te verspreiden aan de overzijde van de Middellandse Zee, waren velen jaloers en naijverig op haar groei en bloei. Dit bracht hen ertoe om zich te verzetten tegen deze Orde en haar broeders. Daarom namen de broeders hun toevlucht tot hun welwillende beschermster en smeekten haar om haar beschermelingen niet in de steek te laten.

Er zijn inderdaad naijverige lieden geweest, die zich tijdens een algemeen Concilie, waarop vele orden werden verboden, inspanden om ook de Orde van Maria af te schaffen. Sommigen antwoordden hun dat dan ook het vierde boek der *Koningen* afgeschaft zou moeten worden. Daarom is dankzij bemiddeling van Maria onze Orde onveranderd blijven voortbestaan. Dit volgens het visioen van Elia, die de menswording van Christus ver van te voren heeft voorzien.

Door Gods beschikking en door de wil van Maria is dit alles zo gebeurd, zodat er – net als de vier elementen, de vier stromen van het paradijs, de vier grote profeten, de vier evangeliën en de schrijvers der evangeliën, de vier heilige kerkleraren, de vier armen van het kruis – vier bedelordes waren die het kruis van Christus naar de vier windstreken brachten en predikten en niet minder in aantal waren. De naijverigen zouden allemaal de Orde ten onder hebben laten gaan, als zij daartoe de mogelijkheid hadden.

Hoofdstuk 3

VERSCHIJNING AAN PAUS HONORIUS III IN 1220

Hoe twee personen door goddelijke vergelding werden gestraft voor miskenning van de Regel en de broeders en hoe de zalige Maria aan de paus verscheen en hem opdroeg de Regel te bevestigen. In die tijd hadden de broeders karmelieten al zeventien jaar vóór het Concilie van Lateranen geleefd volgens de Regel die hun was gegeven door Albertus, patriarch van de kerk van Jeruzalem (en de legaat van de heer Paus in het heilig Land). Net als de andere ordesgeestelijken wilden zij deze Regel door de heilige Stoel laten bevestigen volgens de opdracht van diezelfde Albertus. Het ontbrak echter niet aan vijanden, die deze Regel en de broeders wilden uitschakelen en die met zeer veel aandrang tegenstand boden en geruchten tegen de broeders verspreidden. Dezen echter wendden zich rechtstreeks tot de Paus met smeekbeden om een zo oude Orde te erkennen en daardoor aan haar kracht tot weerstand te geven. Maar door tegenwerking van de vijanden wordt de dag van het decreet alsmar uitgesteld.

En de heilige Moeder Gods, een lamp met hemels licht, het geneesmiddel tegen alle kwaad, bemiddelaarster van alle goeds, doorbreekt het duister van het holst van de nacht, kijkt als had zij de moederlijke gevoelens uit haar ogen gebannen paus Honorius III aan, bedwingt met dreigende strengheid haar mededogen en goedheid en vermaant hem om in te gaan op de wensen van de vragende monniken. Zij laat hen weten dat twee vijanden van genoemde Orde op hetzelfde moment door een goddelijke wraak dodelijk waren getroffen. Zij waren op een verschillende manier aan hun einde gekomen, maar het resultaat was hetzelfde en, zei de heilige Moeder, “moet tegen deze monniken geen verzet gepleegd worden, zolang als ik het beveel, en niets moet genegeerd worden, zolang ik het bevorder”.

Na deze woorden verdween de heilige Maagd Maria. En de paus ontwaakte, ging in gebed en spoorde zijn kardinalen aan om de Orde van de karmelieten goedgunstig te zijn en haar voor eeuwig onaangetast te laten. De heilige patrones, die alleen maar behulpzaam kan zijn, duldt niet dat een vijand tegen haar kudde te keer gaat en draalt niet met haar welwillendheid. Zij tolereert niet dat er een blijvende hinderpaal wordt geplaatst en zij bevestigt wat zij door haar macht bevolen heeft. Want Vincentius getuigt in zijn *Speculum Historiale*, boek XXX, hoofdstuk 123, dat dezelfde Honorius III in het jaar 1220 op 30 januari, in het eerste jaar van zijn pontificaat, de Regel van Albertus heeft goedgekeurd en heeft opgedragen dat de karmelieten deze zouden volgen tot vergeving van alle zonden. En verscheidene andere pausen hebben dit bevestigd zoals duidelijk wordt in hun bullen. Dit wonder wordt vertaald in een preek van onaantastbare ouderdom, die gelezen wordt op de dag van de Plechtige Gedachtenis van de Maagd.

Hoofdstuk 4

VERSCHIJNING AAN SIMON STOCK IN 1251

Hoe de zalige Maria aan de heilige Simon Stock verscheen en hem het scapulier overhandigde. De heilige Simon, bijgenaamd Stock naar de plaats in Engeland waar hij vandaan kwam, de zesde generaal van de Orde, een zeer sober man van grote devotie, speciaal voor de heilige Maagd Maria, beroemd tijdens zijn leven door vele wonderen, bad meermalen en vurig tot de roemrijke Maagd en Moeder Gods, de bijzondere patrones van de Orde der karmelieten, opdat de Orde, met haar naam onderscheiden, door een privilege zou versterkt worden. Hij bad dit iedere dag met een zeer devoot hart zeggend in zijn gebeden:

<i>Flos Carmeli,</i>	<i>Bloem van Karmel,</i>
<i>vitis florigera,</i>	<i>bloeiende wijnstok,</i>
<i>splendor caeli,</i>	<i>luister des hemels,</i>
<i>Virgo puerpera, singularis.</i>	<i>Maagd die vrucht draagt, wonderbaar.</i>
<i>Mater mitis,</i>	<i>Lieve Moeder,</i>
<i>sed viri nescia</i>	<i>die geen man bekent,</i>
<i>Carmelitis da privilegia,</i>	<i>aan karmelieten geef uw gunsten,</i>
<i>stella maris.</i>	<i>o sterre der zee.</i>

Op een zeker moment, terwijl hij devoot dit gebed bad, verscheen inderdaad de roemrijke Maagd en Moeder Gods tezamen met een menigte engelen, met in haar handen een scapulier en zij zei: “Dit zal voor jou een teken zijn en een privilege voor alle karmelieten: wie in dit kleed sterft zal gered worden”. En zij overhandigde hem het scapulier. En daar komen de versregels vandaan: “Als iemand in het teken van de Orde sterft, worden hem naar een welwillend recht zijn straffen kwijtgescholden en wordt hij naar lieflijke plaatsen gevoerd. Dit verkreeg Simon van de geliefde Maagd en daarna ging zij weer weg, opstijgend naar de roemvolle vreugden”.

Wegens de devotie van deze heilige heeft paus Innocentius IV, toen in Lyon het Algemeen Concilie plaats vond, de Regel verzacht, bevestigd en gecorrigeerd bij de welwillende ontvangst van Simons afgezanten, de broeders Reynaldus en Petrus, geestelijken die in de Regel van de Orde vermeld worden.

Hoofdstuk 5

SCAPULIERPRIVILEGE (13DE EN 14DE EEUW)

Hoe de zalige Maagd velen tot liefde voor de Orde bracht om het habijt te gaan dragen en hen ook soms uit gevaren gered heeft. Wegens het genoemde, aan de heilige Simon gegeven privilege namen verscheidene vooraanstaanden in Engeland, vooral koning Edward van Engeland, het scapulier van de Orde aan en droegen het tot hun dood. Koning Edward schonk zijn eigen paleis aan de broeders van Oxford en maakte hier een klooster van wegens de vurige liefde die hij koesterde voor de heilige Maagd Maria. Hij was tot grotere devotie jegens de heilige Maagd gekomen in een gevaar waaraan hij door zijn gebeden ontkomen was. Dit staat uitgebreid in de stichtingsoorkonde van het klooster van de broeders van de heilige Maria van de berg Karmel te Oxford, waarin paus Johannes XXII tot de karmelieten spreekt: “Het verzoek van onze zeer geliefde zoon in Christus, de roemvolle koning van Engeland Edward, aan ons uiteengezet hield in dat hij voor de broeders van uw Orde een speciale devotie of genegenheid koesterde jegens de glorierijke Maagd Maria, met wier naam de Orde zich onderscheidt. Vandaar dat hij, toen hij zich bedreigd wist, de hulp van de Maagd inriep en een gelofte liet volgen. De glorierijke Moeder Gods verhoorde zijn gebed en bevrijdde deze koning uit het gevaar”. Tot zover de oorkonde.

Net zo leest men over koning Lodewijk van Frankrijk, hoe hij door de verdiensten van de roemrijke Maagd Maria uit gevaar op zee is gered. Zijn devotie voor de gelukzalige Maagd deed hem in het geheim het kleed van de Orde dragen en hij stierf in dit kleed en hij bracht de broeders van de berg Karmel naar Frankrijk en vestigde hen in Parijs zelf, waar hij een mooi klooster voor hen bouwde. Evenzo nam Lord Henry, hertog van Lancaster, door hetzelfde wonder het aan de heilige Simon getoonde scapulier aan en stierf in dit kleed, beroemd door vele wonderen. Op gelijke wijze trok de heilige Angela, dochter van de koning van Bohemen, die vanaf haar jeugd zich beijverde God en de glorierijke Maagd in kuisheid en devotie te dienen, hetzelfde heilige kleed van de Orde aan uit eerbied voor de roemrijke Maagd. En in dit kleed stierf zij, heilig en vroom schitterend met vele wonderen. En haar lichaam is eervol begraven in de kathedraal van Praag.

Evenzo heeft de hertogin van Bretagne, Françoise, bewogen door een hevige liefde voor de heilige Maagd, toen zij zich opmaakte om de wereld te verlaten, de regels van verscheidene orden bestudeerd, maar zij voelde zich tot geen enkele andere aangetrokken dan tot de Orde van de heilige Moeder Gods Maria van de berg Karmel. Daar is zij devoot ingetreden en daarin heeft zij heilig en vroom geleefd, en zij was een sieraad voor de Orde. Zij heeft in Bretagne twee kloosters voor monialen gebouwd en die met goederen verrijkt. Met deze zusters heeft zij volhard in alle heiligheid en devotie, en het leidt geen twijfel, of zij is hiertoe gebracht door de verdiensten van de gelukzalige Moeder Gods Maria.

Hoofdstuk 6

VERSCHIJNING AAN PAUS JOHANNES XXII IN 1316

Hoe de heilige Maagd verscheen aan paus Johannes XXII, die voordat hij paus geworden was, op haar verzoek aan haar broeders voorrechten ging geven en hen verdedigde tegen hun vijanden, zoals zij hem van zijn vijanden verlost had. Paus Johannes XXII, die leed aan hevige angsten en uiterste ellende, stelde zijn vertrouwen ten volle in de glorierijke Maagd en Moeder Gods Maria. Toen hij, nog voordat hij paus was, op zekere dag in gebed verzonken was en hij vroom de hulp van de heilige Maria afsmeekte, verscheen hem de allerheiligste Moeder Gods altijd Maagd Maria, gekleed in het gewaad van de Karmelorde en zij sprak hem als volgt toe: “Johannes, o Johannes, plaatsbekleder van mijn geliefde Zoon, ik zal je als het ware aan je vijand ontrukken en met behulp van mijn smeekbeden die ik aan mijn veelgeliefde Zoon heb gericht, maak ik je paus en stel ik je aan tot plaatsbekleder van mijn Zoon. Zie dan, zoals ik deze veelomvattende genade voor jou heb verkregen, opdat jij een tegenprestatie levert voor mijn Orde en voor hen die heel bijzonder mijn broeders zijn, en de Regel die door Elia en Elisa op de berg Karmel is voorbereid en door mijn dienaar de patriarch Albertus is uitgewerkt, bevestigt; en zoals jouw voorganger Innocentius als plaatsbekleder van mijn Zoon de Regel aan hen heeft opgelegd tot vergeving van hun zonden, zo zal ook jij aan mijn Orde en namens mij en mijn Zoon dit privilege geven: dat alwie in de Orde is ingetreden en innig naar de Regel heeft geleefd, voor eeuwig gered en van straf en schuld bevrijd zal worden. En als zij op de dag waarop ze het aardse bestaan verlaten, in het vagevuur zullen worden gebracht, zal ik, de moeder van de genade, terstond na hun overlijden naar het vagevuur afdalen en hen naar de berg van het eeuwig leven terugbrengen”.

Toen de heilige Maagd deze en nog vele andere dingen duidelijk had gemaakt, verdween zij. En toen de paus eenmaal in zijn ambt was bevestigd, voerde hij naar vermogen alle opdrachten uit; en op elk gebied begunstigde en bevorderde hij de Orde, gaf haar privileges en beschermde haar met zijn pauselijke macht. En er was geen enkele voorganger van hem die zoveel privileges aan de Orde verleende als deze Johannes XXII, wat blijkt uit menige bul van de Orde. Deze openbaring en verschijning bevinden zich, zegt men, in een verzegelde bul in Engeland en in het klooster van Genua ligt een authentieke oorkonde die veel uitgebreider is dan wat hier verteld wordt.

Hoofdstuk 7

VERSCIJNING AAN DE HEILIGE PETRUS THOMAS (TUSSEN 1342 EN 1352)

Hoe de roemrijke Maagd aan de heilige Petrus Thomas de kracht en de duurzaamheid van de Orde openbaarde, en over de voorspelling van Hildegard. De eerbiedwaardige Johannes van Hildesheim, die in die tijd dienaar was van de heilige Petrus Thomas schrijft in het *Speculum Ordinis* als volgt.

“Tijdens het leven van heer paus Clemens VI, zaliger gedachtenis, studeerde ik in Avignon en was ik in dienst van de eerbiedwaardige meester Petrus Thomas, die toen regent van het studiehuis was, een man van grote kennis, beroemd en in hoge achting omwille van zijn heilig leven. Zoals dat in die tijd de gewoonte was, sliep ik dicht bij hem in de buurt en toen ik in de heilige nacht van Pinksteren wakker werd door zacht gepraat en eigenaardige geluiden, stond ik onmiddellijk op, zoals ook hijzelf wakker was geworden. Ik vroeg hem toen wat er gebeurd was, maar hij wilde niets zeggen. Maar ik bleef erom smeken, zelfs geknield. Eindelijk, na heel veel moeite kreeg ik een antwoord, niet dan nadat ik gezworen had dat ik het geheim niet bekend zou maken, zolang hij nog in leven zou zijn. Toen vertelde hij me: ‘Ik ben met een bedroefde ziel ingeslapen en met het vurig verlangen om van de heilige Maagd de bescherming en het voortbestaan van mijn Orde te verkrijgen. Zij heeft mij zelf geantwoord: Petrus wees maar niet bang, want onze Karmelorde zal eeuwig duren: de eerste patroon van de Orde, Elia, heeft deze genade aan mijn Zoon gevraagd tijdens de gedaanteverandering en hij heeft deze genade verkregen’. Terwijl hij mij dit visioen meedeelde, weende hij tranen van vreugde, en ik was zo ontroerd, dat ook ik tranen plengde.

Deze heilige Petrus Thomas werd patriarch van Constantinopel. Hij was een dapper, trouw en vroom man. Hij werd als legaat door de heilige Vader bij het beleg van Alexandrië naar de koning van Cyprus gestuurd om hem te helpen; hij werd er gewond door de pijlen van de ongelovigen en teruggebracht naar Cyprus en stierf daar in de triomf van vele wonderen en in de glorie van het martelaarschap.

Wat de Orde betreft zijn er vele dingen gezegd door de heilige zieneres Hildegard, die op de berg van de heilige Rupert woonde in de buurt van Bingen in het bisdom Mainz; zij was een tijdgenote van de heilige Bernardus en van paus Eugenius III. Zij praat over kloosterlingen alsof zij het over paarden heeft, want zoals paarden de mensen over de aarde dragen, brengen de kloosterlingen het Woord van God en het gewicht van de waarheid in alle richtingen. Zij duidt de predikbroeders aan als de zwarte paarden en de minderbroeders als grijze. Maar wat de karmelieten betreft zegt zij: ‘Daar komen de paarden aan met gestreepte huid; zij vertrekken vanuit het Oosten naar het Westen, maar dit haarkleed zal geleidelijkaan veranderen, wanneer zij verder rijden en hun tocht nu van het Westen naar het Oosten zal gaan. Zij zullen de eersten en de laatsten zijn’. Zij komen, zegt zij, naar onze streken vanuit een land dat aan de andere kant van de zee ligt; daar hebben zij reeds gedurende lange tijd uitstekend geleefd. Het zijn paarden met gevlekt haar, want gedurende een bepaalde tijd hebben zij een gestreepte mantel gedragen, wat zeggen wil dat die deels wit en deels grijs was, zoals Cyrillus, de profeet en kluisenaar van de Karmelberg aan abt Joachim heeft verteld. Dit vond zijn oorsprong in het feit dat de koning van Arabië, Homar, nadat hij het heilig Land had veroverd, niet kon verdragen dat de geprofesten van onze Orde in het wit gekleed gingen; zijn eigen landvoogden gingen immers in het wit gekleed. Hij verbood dan ook aan de

broeders om de witte mantel te dragen. Maar veel later, onder goddelijke ingeving, deden zij afstand van de gestreepte mantel en paus Bonifacius VIII ging ermee akkoord dat de witte mantel opnieuw gedragen werd in het jaar 1295, in Rome bij de Sint-Pieter, tijdens het eerste jaar van zijn pontificaat. Deze bulle bevindt zich in ons klooster in Londen.

Zij zijn de eersten en de laatsten. De reden waarom zij de laatsten zijn, is de volgende. Wanneer Elia zal verschijnen om de antichrist te bestrijden, moet hij nog diegenen in leven vinden, wier patroon hij is, opdat zij hem helpen de waarheid te verkondigen, en het is zeer waarschijnlijk dat zij samen met hem de glorierijke kroon van het martelaarschap zullen verwerven, net zoals vroeger velen onder hen gemarteld zijn in het heilig Land door de Saracenen”.

Hoofdstuk 8

MIDDELARES IN HET LEVEN VAN DE HEILIGE ANGELUS († 1222),
DE HEILIGE ALBERTUS VAN SICILIË († 1307) EN DE HEILIGE ANDREAS CORSINI († 1374)

Over drie vrouwen die, om de verdiensten van de zalige Maria van hun onvruchtbaarheid bevrijd, heilige kinderen baarden die zij aan haar Karmelorde hebben toegewijd. Er woonde eens in Judea een dame die Maria heette, en de naam van haar echtgenoot was Jesse. Beiden waren van adellijke afkomst en behoorden tot de familie van David. Zij gingen helemaal op in het doen van goede werken en vroegen zich af of de ware Messias, die in de wet beloofd was, al dan niet gekomen was of dat hij nog zou moeten komen. Zij hadden geen kinderen. Toen verscheen hun de Maagd Maria die tegen hen zei: “Weest moedig, afstammelingen van David”. Zij vroegen haar: “Wie bent u, edele dame?” En zij antwoordde: “Ik ben Maria en stam eveneens uit het geslacht van David; uit mij is Jezus Christus geboren, de ware Messias, die ons in de Wet van Mozes en door de profeten werd beloofd”. Toen riepen zij uit: “O moeder van genade, wat moeten wij doen om gered te worden?” Na hen in het geloof onderricht te hebben voegde zij eraan toe: “Ik zeg je, Jesse: Maria, je vrouw, zal een tweeling krijgen en jij zult de ene Angelus noemen, wat ‘engel’ betekent, want hij zal de boodschapper van God zijn. De andere moet je Johannes noemen, en hij zal eens bisschop van Jeruzalem worden”.

Toen deze woorden gezegd waren, verdween het visioen. Toen de tijd gekomen was, schonk Maria het leven aan een tweeling: Angelus en Johannes. Bisschop Nicodemus vertrouwde hen toe aan de broeders die op de Karmelberg woonden; zij werden volmaakte mensen en straalden van heiligheid hun hele leven lang. Nadat Angelus talrijke wonderen had verricht, werd zijn leven bekroond met het martelaarschap en zijn lichaam rust in het klooster van Licata. De wonderen die God op zijn graf dagelijks verricht, zijn door notarissen neergeschreven in grote boekwerken die men tentoonstelt, maar ze zijn niet gemakkelijk te lezen. Hij is gestorven in 1220 op 5 mei. Zijn broer Johannes kreeg na een heilig leven een zalige dood.

Er was nog een heilige vrouw die Johanna heette, en de naam van haar man was Benedictus. Ook zij waren allebei van adel, omdat zij afstamden van de Abbati (van Sicilië), van oudsher de leiders van Sicilië. Johanna was zeer lang kinderloos geweest, terwijl zij met haar man heel vroom voor God en de mensen het leven van een kloosterzuster leidden. Daar zij allebei een grote devotie tot de heilige Maagd Maria hadden, baden zij iedere dag tot haar dat zij hen zouden verblijden met de schenking van een kind.

Op zekere dag, toen zij vurig hun herhaalde wens aan de gelukzalige Maagd uitvoerig kenbaar maakten, deden zij de gelofte dat, wanneer zij het geluk zouden smaken een kindje te ontvangen, zij hem eeuwig aan de dienst van God zouden toewijden. De moeder van alle genade, die nooit een man heeft bekend, verhoorde hen spoedig, zij die woont temidden van de hemelse legerscharen. Zij zagen in een droom een klein schreiend kind, dat een kleine brandende toorts in zijn handje hield, wat het embleem zou worden van al zijn toekomstige predicaties.

Albertus kwam ter wereld en werd erg verwend door zijn ouders, maar van zichzelf was hij rustig en beleefd voor iedereen. Toen hij volwassen was geworden, maakte zijn moeder hem de gedane belofte bekend. Daar hij onmiddellijk akkoord ging met het besluit van zijn ouders, trok hij met hun zegen naar het klooster van de broeders van de heilige Maria van de berg Karmel, op de

berg van Trapani, waar hij het kloosterkleed ontving en heel heilig leefde in grote gestrengheid en volmaakte zuiverheid, in de glans van talrijke wonderen. De hele Karmelorde was vol van de veelheid ervan. Hij stierf op 7 augustus in het jaar 1292.

Dan was er nog een andere dame, die Peregrina heette, en de naam van haar man was Nicolaas, allebei ook van adel, maar zonder kinderen. Ook zij kenden een hevig verlangen naar kinderen. Zij legden zich toe op het doen van goede werken en volhardden in vurige gebeden tot de heilige Maagd Maria, om door haar welwillendheid toch maar een kindje te mogen krijgen, en zij beloofden het voor altijd toe te wijden aan haar dienst. De heilige Maagd, die hun gebeden had verhoord, vervulde hun wensen door goddelijke tussenkomst. Enkele dagen na hun belofte werd Peregrina zwanger. Toen haar tijd gekomen was, zag zij in een droom dat zij een wolf zou baren en geen mens, maar toen zij de kerk binnenging, veranderde deze wolf geleidelijk in een lam.

Dit visioen onthulde haar zijn toekomst. Haar zoon werd geboren, kreeg de naam Andreas en kende een losbandige jeugd, zoals dat van een wolf of van een wild beest. Het enige wat hem interesseerde, was honden te fokken, in steeds zwaardere processen verwickeld te raken, wapens op te nemen, slechte kameraden op te zoeken en ongehoorzaam te zijn aan zijn ouders.

Op zekere dag, toen zijn moeder hem in haar toorn terechtwees, zei ze: "Inderdaad, jij bent een echte wolf, zo heb ik jou gezien in een droom". Toen hij deze woorden hoorde, was Andreas diep bedroefd. Tot in het diepst van zijn ziel ontroerd vroeg hij zijn moeder deze woorden uit te leggen. Nadat hij ze gehoord had, werd hij al gauw een totaal ander mens en wilde hij de gelofte die zijn ouders gedaan hadden, in vervulling brengen. Hij wendde zich tot de karmelieten en werd daar welwillend aangenomen. Hij weende, boette zijn zonden uit en ontvouwde voor de anderen zijn oprechte heiligheid van leven. Uiteindelijk werd hij bisschop van Fiesole, vanwege zijn heilig leven.

Hij stierf toen hij 71 jaar was, in het twaalfde jaar van zijn bisschopsambt. Hij werd in Fiesole begraven op 6 januari in het jaar 1362, maar werd later in het geheim weggehaald uit Fiesole en begraven in de karmel van Florence in 1364, waar ontelbare wonderen getuigenis afleggen van zijn verheerlijking. Het is op deze manier dat de allerheiligste Maagd Maria, patrones van de Karmel, haar Orde doet groeien, siert en verheerlijkt. Laten wij haar altijd en voor eeuwig lof brengen.

Hoofdstuk 9

MIDDELARES BIJ EEN WONDERLIJKE GENEZING

Hoe een geestelijke aangetast door schurft op een wonderlijke wijze genezen wordt door de zalige Maagd en intreedt in haar Orde. Er was eens een geestelijke die reeds vanaf zijn jeugd van de heilige Maagd Maria hield. Gedreven door dat vroom gevoel, terwijl hij nauwelijks kon lezen of schrijven, liep hij alle kerken af om er de gebeden, gezangen en liederen die men genoteerd had, over te schrijven om ze daarna door te geven aan andere mensen en om hen daarna aan te sporen hetzelfde te doen. Hij had veel geld moeten uitgeven aan dokters om zijn hoofd te laten verzorgen van de schurft, waarvan hij maar niet kon genezen. Toch maakte hij goede vorderingen met zijn studies. Er rijpte een plan in hem om kloosterling te worden, maar de schaamte over de infectie op zijn gezicht weerhield hem daarvan. Vertrouwend op de hulp van de heilige Maagd zocht hij naar die Orde die de naam van de Maagd hoog in haar vaandel droeg. Maar omdat zo'n Orde ook de plicht had om te prediken, dacht hij aan zijn geheugenstoornissen en durfde daarom niet in te treden.

Na een periode van twijfel bracht hij toch een bezoek aan deze Orde, maar hij vond daar rust noch duur. Uiteindelijk stelde hij, helemaal in zichzelf gekeerd, zijn hoop op de heilige Maria en gaf zich helemaal aan haar over. De Maagd had hem uitverkoren om haar dienaar te zijn en het duurde dan ook niet lang, of Maria slaagde erin een plaats voor hem te vinden die gunstig zou zijn voor deze ziel en die geheel in overeenstemming zou zijn met zijn dienst voor de Maagd. Zonder aarzelen nam de jongeman afscheid van zijn ouders om alleen verder te trekken naar een onbekend land. En ver weg van zijn vaderland, geleid door de geest van Maria bereikte hij een klooster van de Orde der karmelieten. Hij wenste daar in te treden en vroeg nederig om het kloosterkleed en om toegelaten te worden tot de broederlijke gemeenschap. Hij verbleef daar vijf of zes dagen in afwachting van Gods plannen en van de gunst van Maria, die over alles beschikte.

Spoedig daarna ontving hij zonder proefperiode het kloosterkleed en ook de stof voor het kloosterkleed met kap, dat hem namens God en Maria gegeven werd, niet door het klooster, maar door weldoeners. Nochtans was hij nooit in deze streek geweest en had hij nooit broeders ontmoet. Kort daarna ontving hij de kruinschering als teken van de geestelijke stand, en zie... o wonder, de etter en de huiduitslag waren voorgoed verdwenen en hij leed daarna nooit meer aan deze kwaal.

Zonder twijfel was dit alles te danken aan Maria, die zó haar antwoord gaf voor zijn jarenlange verering. De broeder was daar natuurlijk erg blij mee, en was vol ijver in de dienst van God en tevens vol dankbaarheid voor de gunsten van Maria volhardde hij in zijn heilige roeping, waarin hij de heilige Moeder Gods loofde en vereerde, door wier hulp hij zo vaak gered was van zijn vijanden, maar evenzeer van de gevaren van struikrovers, van lastertaal en veel tegenslag.

Gezegend zij daarom de glorierijke Moeder van God, patrones van de Karmel door alle eeuwen heen! Amen.

Hoofdstuk 10

VERSCHIJNING IN EEN BRABANTS KLOOSTER

Hoe de zalige Maagd haar broeders bezocht en hun geestelijke geschenken gaf. Hier volgt het verhaal dat op zekere dag de broeders van de Duitse Provincie overkwam, toen zij zich op weg begaven naar het Provinciaal Kapittel in het klooster dat voor die gelegenheid was uitverkoren. Sommigen van hen hadden hun reis even onderbroken in een klooster dat zich in Brabant bevond, juist op de dag dat men er ter ere van de allerheiligste Maagd het feest van Maria-ter-Sneeuw vierde op Sint-Dominicus. Deze broeders vierden dan ook samen met de broeders van het convent de plechtige heilige mis.

Er leefde toen in dat klooster een echt heilige broeder die een vurige devotie had tot de Maagd Maria, de Moeder Gods. Gedreven door een vurige liefde vroeg hij smekend de gelukzalige Maagd om een embleem. Na dit gebed ziet hij de zalige Maagd met het kind op haar armen voortschrijden midden door het koor, terwijl zij met een blik vol goedheid naar de broeders kijkt. Terwijl zij langs de broeders loopt, geeft zij aan iedere broeder iets als een geestelijke parel. Aan de ene broeder geeft ze een ronde rode appel, als vurig teken van zijn liefde voor God en voor zijn Moeder, terwijl ze aan de andere een stralende lelie geeft als teken van zijn innerlijke zuiverheid. Aan een volgende broeder geeft zij een rond wit brood dat de vorm van een hostie heeft, als een teken van volmaakt geloof en van een buitengewone devotie tot het eerbiedwaardig Altaarsacrament.

Toen de broeder dit aanschouwde, was hij verheugd over de gunst en de geestelijke gaven die Maria aan zijn broeders geschonken had. En de andere broeders zongen eveneens met hun ziel vervuld van vreugde, nog vuriger Maria lof en dankbaarheid toe. Nog dagen daarna konden zij niets anders voelen dan Maria's aanwezigheid.

Hoofdstuk 11

VERSCIJNING IN TOULOUSE IN 1238

Hoe een Jood boven een boom een beeltenis zag van de zalige Maagd en hoe hij goud aan de broeders karmelieten gaf om een klooster te bouwen, en hoe ook de roemrijke Maagd zelf de broeders bevrijdde van hongersnood en tyrannie door de antifoon *Ave Stella* enzovoorts.

In de stad Toulouse, de voornaamste stad in de streek van de Languedoc, kende men nog geen kloosters. Daar woonde een zeer rijke Jood, die contact onderhield met praktisch alle mensen, want hij was een eerbiedwaardig man. Vlak bij zijn huis had hij een boomgaard, waar hij vaak naartoe ging om zich te verpozen. Op zekere dag, toen hij naar een zeer mooie boom stond te kijken, zag hij helemaal boven in de top van de boom het beeld van de heilige Moeder Gods Maria, die een allerliefst kindje in haar armen droeg. Stomverbaasd ging hij een ladder halen om in de boom te klimmen, maar de verschijning verdween weer. En dat gebeurde zo vele malen, telkens weer. De Jood kon er niet meer van slapen, omdat hij niet wist hoe dit voorval zou aflopen.

Nu woonde er in de stad ook een zeer heilige priester, die men zeer waardeerde en die een heel grote devotie had tot de heilige Maagd. De Jood was ervan op de hoogte. Hij ging dus naar hem toe en vertelde hem wat er gebeurd was. De priester gaf hem de volgende uitleg: “Waarlijk, dit is een teken dat de glorierijke Maagd Maria voor altijd vereerd wil worden in je tuin, waar men haar zo vaak vervloekt heeft”. De Jood vroeg: “Wat moet ik doen?” De priester, geïnspireerd door God, antwoordde: “De broeders van de heilige Maagd Maria hebben nog geen klooster in deze stad; je moet uw tuin aan hen geven, en eenmaal gedoopt moet je lid worden van hun Orde!”

Na erover nagedacht te hebben, voerde hij alles precies zo uit. De broeders werden erbij geroepen en ze kwamen inderdaad, aanvaardden de boomgaard en zorgden ervoor dat de Jood met zijn vrouw en kinderen gedoopt werden, en zij wijdden het eigendom in het geheim aan God toe. Toen gingen ze de klok luiden, die zij daar opgesteld hadden. Maar toen de hoofdambtenaar van de koning van Frankrijk, de burgemeester, op de hoogte gesteld was van deze stichting, ging hij ernaar toe en gaf bevel aan de broeders om te vertrekken, maar omdat zij dat niet wilden doen, liet hij het klooster met sterke wallen omringen. De broeders hadden geen ander voedsel dan wat brave mensen hun ‘s nachts heimelijk brachten, zoals Maria hun ingaf te doen. Door dit te doen werden er daadwerkelijk twee werken van barmhartigheid gedaan: de gevangenen bezoeken en de hongerigen te eten geven.

De Orde van de karmelieten kent een speciale antifoon: *Ave Stella matutina* (Gegroet, gij morgenster). Daarin staan de woorden: “Moge gij ons troosten in deze gevangenis met uw goedheid”. Aangezien de broeders met grote vurigheid en met hun ogen opgeslagen zoals gebruikelijk naar het beeld van de gelijkzalige Maagd deze lofzang zongen, viel heel de muur die hen belette naar buiten te gaan, in elkaar, precies zoals eens de muren van Jericho in elkaar stortten. Wat de burgemeester betreft die voor deze muren het beleg had gevoerd, diens ogen puilden uit hun kassen om op zijn wangen rond te bengelen, hangend aan de zenuwdraden. Toen men hem kwam vertellen wat er allemaal gebeurd was, antwoordde hij: “Wel, ik heb ook mijn part gehad”. Hij liet zich naar de broeders brengen en neergeknield voor het altaar vroeg hij de broeders om voor hem te bidden. De broeders verhieven hun smeekbeden tot de gelukzalige Maagd Maria en zetten vol vuur het *Salve Regina* (Gegroet, Koningin) in. Toen zij zongen *illos tuos misericordes oculos* (uw ogen vol medelijden), keerden de ogen van de burgemeester weer terug in hun kassen en alle aanwezigen

waren daar getuigen van. De burgemeester trad in de Orde met heel zijn bezit.

De gelukzalige Maagd doet daar veel wonderen en dat doet ze zelfs nog in onze dagen, zoals de inwoners uit die streken kunnen getuigen. Men heeft er een klooster gebouwd ter ere van de gelukzalige Maagd Maria, de Moeder Gods, en het is geen klein klooster! Dat haar naam gezegend mag zijn in alle eeuwigheid.

Hoofdstuk 12

VERSCHIJNING IN MONTPELLIER ROND 1320

Over het heilig kruishout, waarvoor niemand van de geestelijkheid waardig genoeg was om het op te rapen, behalve de broeders van de zalige Maagd Maria. Toen gebeurde er een groot wonder in Montpellier, niet ver van Toulouse. Deze berg ligt dicht bij de zee en daarom zijn er vaak stormen die vrij hevig kunnen zijn. De inwoners hadden op de top van een hoge toren talrijke relikwieën geplaatst om zich zo te beschermen tegen deze stormen. Temidden van deze relikwieën bevond zich een groot stuk van het kruis van Christus.

Kort daarna brak er een vreselijke storm los en het dak van de toren werd verwoest en de relikwieën lagen verspreid over de velden. De kanunniken van de hoofdkerk van de stad trokken in processie naar buiten, gekleed in koorkleding en met kruisen om de overblijfselen op te zoeken en terug te brengen. Zij vonden het kruishout van Christus, omgeven met een stralenkrans, en zij wilden het oprapen, maar het sprong weg van hen en het liet zich niet pakken om het mee te nemen. Zij liepen het achterna maar het sprong opnieuw weg, en dit herhaalde zich telkens weer. De andere geestelijken waagden ook een poging, evenals de kloosterlingen van de verschillende orden, zonder dat zij echter de relikwie konden grijpen.

Onze broeders van de Karmelorde hadden in deze stad een klooster, dat pas gesticht was. Hoewel zij arm waren aan bezittingen, waren zij rijk in deugdzaamheid. Tussen de broeders was er een die uitmuntte in vroomheid. Hij zei nu tegen de andere broeders: “Kom, laten ook wij het kruis van Christus gaan zoeken, want de allerheiligste Maagd is mij vannacht verschenen en zij heeft mij gezegd: ‘Ik wil dat alleen mijn broeders het kruis van mijn Zoon dragen’”. Zij gingen er processiegewijs heen, nederig gekleed in arme kleren. Nu sprong het heilig kruishout niet van hen weg zoals daarvoor, maar het liet zich als vanzelf pakken. De blijde broeders droegen aldus het kruis van de Heer naar hun klooster, vergezeld van de kanunniken, en de broeders namen het in bewaring. Vanaf dat ogenblik deed deze relikwie in deze stad veel grote wonderen, waaraan ook in onze dagen geen einde komt.

Hoofdstuk 13

VERSCHIJNING ALS MANTELMADONNA IN 1288

Hoe een devote broeder de zalige Maagd in het habijt van de Orde zag en hoe twee engelen haar mantel uitspreidden en er de broeders en de zusters onder beschermden. Er was eens een vrome broeder van de Karmelorde die de heilige Maagd Maria met een tedere liefde beminde. Zij op haar beurt was erg vertrouwd met hem en zij was hem zeer nabij, onder meer door hem talrijke visioenen te tonen. Op zekere dag, toen de broeders in gebed bijeen waren, waarbij hij zelf ook aanwezig was, zag hij staande in het koor de gelukzalige Moeder Gods, de geliefde patrones van zijn Orde. Zij droeg haar Zoon, onze Heer Jezus Christus in haar armen en zij droeg een witte mantel en de andere kleren die de zusters van onze Orde dragen, behalve dan dat zij op haar hoofd een kroon droeg. De broeder zag ook twee engelen, de een rechts en de ander links die de mantel van Onze Lieve Vrouw vasthielden. Het was net of zij onder de plooiën van haar mantel wit geklede mannen scheen te ontvangen en ook vrouwen die schitterend wit gekleed waren. De broeder zag dat ook hij was uitgenodigd om onder de mantel plaats te nemen en allen leken beschermd te zijn tegen wind en storm.

Toen de broeder dit zag, was hij mateloos blij en hij begreep dat de gelukzalige Moeder van God de zoete beschermvrouw en patrones was van zijn Orde. Hij was haar uitermate dankbaar en vereerde haar nog vuriger, terwijl hij zijn broeders aanspoorde zich steeds meer toe te wijden aan hun lieve patrones. Talrijke broeders loofden God en de gelukzalige Maagd en terwijl zij voor zichzelf de gunsten van Onze Lieve Vrouw afsmeekten, baden zij met hart en ziel en lichaam dit gebed:

*O Maria, cuius gratia
de potenti procedit solio,
roga Patrem et jube Filio,
ne damnemur rei iudicio,
cum tonabit ultima questio.
Sub alarum tuarum pallio
cum electis nostra sit portio.*

*O Maria, wier genade
voortkomt van de machtige troon,
vraag de Vader en gebied uw Zoon
dat ons het oordeel niet zal treffen,
als de laatste klacht zal klinken.
Onder de mantel van uw vleugels
laat ons delen met de uitverkorenen.*

Broeders, laten wij derhalve dikwijls tot haar deze lofzangen uitspreken, opdat wij door haar hulp verdienen te ontkomen aan het wrekend oordeel en wij beschermd mogen worden tegen de hinderlagen van de vijand en dat wij ten slotte samen met de glorievolle patrones zelf voor eeuwig ons mogen verheugen in de glorie. Amen.